

Misjon i én verden

Selvsagt er det for lett vint å omtale verden som én. Tendensene i retning av globalisering er ikke enerådende. De motvirkes av krefter som driver mot fragmentering. Samtidig som mange opplever å inkluderes i et globalt fellesskap, opplever andre fremmedgjøring og isolasjon. Likevel kan vi, med forbehold, tale om at verden i dag er i ferd med å bli én. Globalisering er mer enn et slagord. Vi opplever det ikke minst i verdensmisjonens sammenheng, og vårt nummer denne gangen bærer preg av det.

For det første er det fint å publisere Wilson B. Niwagilas foredrag fra MF 1999 om misjon og teologi i Afrika. Her er det ikke den tilreisende misjonæren og/eller forskeren som forteller oss hva som skjer i Afrika, men en teolog og kirkeleder som tilhører kontinentet selv. Ikke overraskende er ett av hans poeng at afrikanerne har betydd langt mer for kristendommens framvokst i Afrika enn ofte presentert av oss i vår interesse for misjonærenes arbeid. Vi trenger mange flere slike informanter fra «the Two-Thirds World» inn i norsk kontekst, og vi trenger åpenbart å bli flinkere på dette punktet i NOTM.

Landssekretær for Kristent interkulturelt arbeid (KIA), Jon Østby, gir oss det andre eksemplet på realiteten i dagens tale om den ene verden. Innvandringen til Norge de siste tiårene - etterhvert dreier det seg om ca en kvart million mennesker - har stått høyt på den politiske dagsordenen. Kanskje har også våre kirke- og misjonsmiljøer vært mer opptatt av den politiske siden av saken, enn av de utfordringer og muligheter innvandringen innebærer til kristent vitnesbyrd blant våre nye landsmenn? Med mange års erfaring fra dette arbeidet har Østby ett og annet ord til den oppfatningen at misjon er noe som (bare) skjer «der ute». Misjon i dag skjer i én verden.

Den første av de tre rapportene i årets siste nummer er en fylldig presentasjon av Norsk Misjonsråds statistikk ved århundreskiftet, tilrettelagt av Darryl Krause. Statistikken måler ikke arbeidet etter resultat, men etter innsats i form av antall misjonærer og pengebeholdning, inkludert den støtten som formidles fra NORAD. Materialet bør studeres nøye, ikke minst for å unngå overfladiske sammenlikninger mellom norsk misjon før og nå. Ifølge Krause viser statistikken at det samlede aktivitetsnivået de siste årene er relativt stabilt. Det betyr imidlertid ikke at arbeidet er statisk. Det har skjedd en åpenbar dreining i retning av større innsats i det såkalte «10/40-vinduet» (forklaring av uttrykket fins i rapporten), i tråd med oppfordringer som gjennom flere år har kommet fra hold som kjenner totaliteten i den kristne verdensmisjonen. Statistikken viser også endring i den definisjonen av 'misjonær' som nå legges til grunn for tellingen.

For øvrig bringer vi rapporter både fra Nordisk Institutt for Misjonsforskning og Ekumenisk Forskning (NIME) ved fungerende instituttleder Rolv Olsen, og fra Egede Instituttets virksomhet. NIMEs studiedager, som for første gang hadde deltagelse også fra de baltiske land, fokuserte eksplisitt på «globalisation» i sitt tema. Når i tillegg Egede Instituttets årsmelding viser at en stor del av instituttets virksomhet for tiden dreier seg om utfordringene fra nyreligiøsitet og folkereligiøsitet i Norge, er også rapportene indikasjoner på realiteten i at misjon i dag skjer i én verden.

Avslutningsvis skal vi kort formidle en hjertelig gratulasjon til en mangeårig medarbeider i Egede Instituttet og i NOTM – Peder A. Eidberg. For ett år siden, 6. november 1999, disputerte Eidberg for den teologiske doktorgrad ved Universitetet i Oslo: *«Det folk som kalles baptister»*. En undersøkelse av Det Norske Baptistsamfunns bagrunn, tilblivelse, historie og egenart til jubileet 1902. Med det fikk et mangeårig arbeid, utført ved siden av en lang rekke andre oppgaver, en lykkelig ende. Honnøren går i første rekke til Eidberg selv, deretter til Baptistenes Teologiske Seminar som fra 1993 til sommeren 1998 bidro med arbeidsstipend til doktoranden. Det er vesentlig for det økumeniske klima i vårt land at frikirkene selv får fram vitenskapelige arbeider omkring deres framvekst i Norge. Om vår gratulasjon kommer en smule post festum, er den like godt ment!

Jan-Martin Berentsen